

Imrét már Palotára húzta szíve és Scherfék cipésműhelyében helyezkedett el, - a Református iskolaköz 3. sz. házban - mint segéd, de Scherf bácsi engedélyével már önálló munkát folytatott. A végleges letelepedés gondolata foglalkoztatta. Mindenképpen nagyobb településen akart letelepedni a elképzeléseinek Várpalota megfelelt. Szülőfalujának iparos lakossága megatartásával való összehasonlításakor a palotaiak oldalára billent a mérleg. Ugyanis az egykori mezőváros, majd város híába került a vásszafejlődés idején negyközségi szintre, iparos lakosságának megatartása a régi maradt. Elég sok helységet és munkahelyet bejárt ahhoz, hogy tapasztalat útján győződjön meg arról, hogy " a városi, vagy mezővárosi iparos, még akkor is megkülönbözteti magát a falusitól, ha a lakóhelye - telephelye - már nem város, hanem község. Ez a megkülönböztetés nemcsak beszédében, de öltözködésében is megmutatkozik." ⁶

Az Ipartestület tagja lett s mivel még nem volt 24 éves, negykorúsították, hogy önálló tevékenységet folytathasson nyíltan. A cipőfelsőrész-készítő vizsgát is letette s önálló iparigazolvánnyal a kezében a szemben levő házat kibérelte, melynek tulajdonosa Reich Vilma, Lettországba Rigába költözött a negynénjéhez. Nem adta el a két szoba, konyhából álló házat, mert úgy tervezte; ha nem akar végleg ottmaradni, legyen hova visszaköltöznie. De ott maradt. A házban Németh Imre önálló műhelyt nyitott. Kb. egy évig volt ebben az épületben, melynek udvarán egy öreg almafa állt. Kedves emlékei füzőnek hozzá. Aztán Kórház utcában /ma Árpád utca/ Soos Lajostól bérelt egy üzlethelyiséget az 5. szám előtt.

FELNŐTTKOR - HÁZASSÁG

Ekkor már Scherf Ilonka a menyasszonya volt s 1928 júliusban megtartották az esküvőt. Templomi esküvőre a lányos háztól